

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže a v právní věci žalobce: **Krůta logistic s.r.o.**, se sídlem Medlov 217, IČ: 276 683 47, zast. Mgr. Václavem Kotkem, advokátem se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 9, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2008, č.j.: 6275/2008-14130,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 13.12.2007, č.j.: SZIF/2007/0391385, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2006 podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti (dále jen „nařízení vlády č. 655/2004 Sb.“).

V podané žalobě žalobce předně namítal, že se žalovaný řádně nevypořádal s odvolacími námitkami a zpochybňuje platné a pravomocné správní rozhodnutí. Tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí jediné ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které stanoví podmínky pro poskytnutí dotace a které žalobce nesplnil, respektive se snaží

zamlžit skutečnost, že žádné takové ustanovení neexistuje. Podmínky poskytnutí dotace jsou taxativně stanoveny v ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. a tyto musí být splněny kumulativně. Přestože žalovaný nespochybnuje, že žalobce dosáhl roční obchodovatelné produkce v hodnotě vyšší než 3.000.000,-Kč a že tedy splnil jednu z alternativních podmínek, uvedených v § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., dochází ke zcela absurdnímu závěru, že žalobce neplní podmínku dle ust. § 5 odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení. Uvedené odůvodnění žalovaného je dle žalobce nesrozumitelné. Žalovaný se úmyslně vyhýbá odpovědi na otázku, kterou podmínku uvedenou v ust. § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. žalobce neplní. Tvrdil, že si je žalovaný vědom skutečnosti, že žalobce splnil všechny podmínky stanovené v ust. § 5 odst. 1 písm. a) až f) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., avšak zpochybňuje skutečnost, že žalobce je skupinou výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Žalovaný tak tvrdí, že se na žalobce nařízení vlády č. 655/2004 Sb. vůbec nevztahuje. Tuto skutečnost pak žalovaný zmiňuje pouze v několika slovech, když uvádí „*tato společnost, ač zařazena do programu Zakládání skupin výrobců, není objektivně skupinou výrobců (nemá aspoň dva členy)*“. Namítal, že v nařízení vlády č. 655/2004 Sb. není skupina výrobců blíže definována. Nařízení vlády č. 655/2004 Sb. pouze stanoví v ust. § 2 písm. c), že musí jít o obchodní společnost nebo družstvo. Dle žalovaného je nařízením vlády č. 655/2004 Sb. zavedena zkratka „skupina výrobců“, a to v § 1 tohoto nařízení, kde se skupinou výrobců rozumí skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity, což je poněkud s podivem, pokud § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. přímo stanoví, čím se pro účely tohoto nařízení stanoví skupina výrobců. Dle žalovaného však uvedené ustanovení určuje toliko právní formu. Uvedený závěr žalovaného je v přímém rozporu s textem ust. § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které žádným způsobem nedefinuje skupinu výrobců a ani neříká, co se skupinou výrobců rozumí. Ust. § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. definuje předmět právní úpravy. Co se rozumí skupinou výrobců pak upravuje § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. V žádném ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb. pak není stanoveno, že obchodní společnost nebo družstvo musí mít nejméně dva členy. Tomu pak odpovídá i postup správního orgánu, který žalobce rozhodnutím ze dne 3.2.2006, č.j.: SZIF/2006/0028691 zařadil do programu Zakládání skupin výrobců. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci a je stále platné a nikdy nebylo zrušeno. Žalovaný tak žalobce považoval za skupinu výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Pokud nyní žalovaný tvrdí opak, mění tak své původní stanovisko, vyjádřené v pravomocném správním rozhodnutím a dále v odpovědi na dotaz ze dne 6.10.2005, který předcházel žalobcově založení. K tomu žalobce rovněž odkázal na Příručku žadatele o dotaci v rámci opatření zakládání skupin výrobců ze dne 16.12.2005 či Metodiku provádění nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které shodně uvádějí, že do programu budou zařazeny i jednočlenné obchodní společnosti za podmínky, že dosáhnou požadovaného obrátu. Stejně hovoří i tisková zpráva ohledně ukončení příjmu žádostí o zařazení do programu Zakládání skupin výrobců ze dne 10.10.2006, ve které se výslovně uvádí, že „*v případě že žadatel má 1-4 účastníky (členy, společníky, akcionáře apod.), musí být k žádosti doloženy kopie faktur vydaných žadatelem, jejichž předmětem je prodej komodit, pro které žádá žadatel zařazení do programu, o celkovém obrátu ve výši min. 3 mil. Kč*“. Uzavřel, že se systematiky jednotlivých ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb., účelu jeho vydání a předmětu jeho úpravy jednoznačně vyplývá, že podmínkou pro poskytnutí dotace je zařazení žadatele do programu Zakládání skupin výrobců. Pokud tak je žalobce do programu zařazen, není možné poskytnutí dotace odmítnout s poukazem, že žadatel nesplňuje podmínky pro zařazení do samotného programu. Což je jednak zcela logické a jednak v souladu s ust. § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Byl-li žalobce do programu jednou zařazen a správní orgán řadou svých dokumentů a jiných kroků žalobce ujistil, že podmínky pro zařazení do programu splňuje, pak správní orgán nemůže v budoucnu svá vlastní rozhodnutí a stanoviska zpochybnit a zkoumat, zda v době, kdy

žalobce o zařazení do programu žádal a jeho žádosti bylo pravomocně vyhověno, splňoval příslušné podmínky pro zařazení do programu. Takovýto postup je v příkrém rozporu se zásadou právní jistoty a legality pravomocných, platných a dosud nerušených správních rozhodnutí, jakož i se zásadou legitimního očekávání, která je vlastní i právu Evropských společenství. Opačný závěr by nutně vedl neúspěšné žadatele o poskytnutí dotace ke vznášení nemalých nároků na náhradu škody, včetně nároků na náhradu nemajetkové újmy. Jako nepřipadný žalobce hodnotil odkaz žalovaného na Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004-2006 schválený vládou usnesením č. 671 ze dne 9.7.2003. Usnesení vlády totiž zavazuje toliko členy vlády, ministerstva a jiné ústřední orgány státní správy. V žádném případě však nestojí nad nařízením vlády, které je obecně závazným právním předpisem. Navíc i Horizontální plán rozvoje stanoví stejné podmínky pro zařazení do programu jako nařízení vlády č. 655/2004 Sb., a to splnění podmínky určitého obrátu nebo minimálního počtu členů. Konečně namítal, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno ustanovení komunitárního práva, které by stanovilo, že skupina výrobců musí mít alespoň dva společníky. Z rozhodnutí žalovaného naopak vyplývá, že podmínky pro zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců je plně v kompetenci zákonodárství členského státu.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že nařízení vlády č. 655/2004 Sb. bylo vydáno s cílem upravit podmínky pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu Zakládání skupin výrobců a podmínky pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti. Citované nařízení, které je z hlediska práva Evropského společenství doplňkovým národním předpisem, je nezbytné interpretovat ve smyslu čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení (dále jen „nařízení Rady č. 1257/1999“). Dle tohoto článku, jeho odstavce 1, je podpora poskytována zejména s cílem společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizace prodeje a dodávky velkoobdobatelům, když podle odstavce 2 téhož ustanovení je podpora poskytována pouze seskupením producentů, která jsou uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství. S výše zmiňovaným čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999, respektive zde uvedenými opatřeními, koresponduje Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004-2006. Tento dokument byl následně schválen i rozhodnutím Evropské komise č. 2004 CZ 06G DO 001 a stal se tak předpisem přímo aplikovatelným ve smyslu přístupové smlouvy. Citovaný programový dokument stanoví cíle, podmínky vstupu a podmínky pro poskytnutí dotace v rámci opatření zakládání skupin výrobců. Záměrem je vytvořit podmínky pro skupiny prvovýrobců, aby byly konkurenceschopné v podmínkách jednotného trhu po přistoupení EU. O podporu mohou žádat skupiny výrobců, které se sdružují v obchodní společnost nebo družstvo za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit. Všichni členové skupiny výrobců jsou fyzickými nebo právními osobami, které předloží mj. uzavřené dohody mezi skupinou výrobců a jejími členy s vymezením způsobu a výše úhrad, když hlavní činností skupiny výrobců je společný odbyt, přičemž skupiny výrobců nesmí nakupovat produkty dané komodity od jiných neelejských subjektů, kromě výjimek v tomto dokumentu výslovně stanovených.

Nařízením vlády č. 655/2004 Sb. je zavedena legislativní zkratka „skupina výrobců“, která však není zavedena v § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., ale v § 1 tohoto nařízení, kde se „skupinou výrobců“ rozumí skupina výrobců, zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. V rámci § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Z výše uvedeného plyne, že skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jedním společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců, jak je obsaženo v § 1 nařízení vlády č. 655/2004

Sb. Ačkoliv tedy žalobce byl na podkladě rozhodnutí ze dne 3.2.2006 č.j.: SZIF/2006/0028691 pravomocně nesprávně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců (toto rozhodnutí nebylo možné pro uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení dle § 97 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zrušit), není možné i přes to dotaci podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. poskytnout, neboť zařazení společnosti do programu je sice jednou z podmínek pro poskytnutí dotace, jedná se však o podmínku kumulativní a její splnění není dostačující k poskytnutí dotace. Mezi tyto další podmínky patří i podmínka dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., dle níž musí skupina výrobců dosahovat roční obchodovatelné produkce v hodnotě nejméně 3.000.000,-Kč, anebo nejméně 5 členů. V posuzovaném případě je zcela zřejmé, že žalobce s ohledem na shora uvedené definiční vymezení „skupiny výrobců“ podmínku dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. neplní, když tato společnost, ač zařazena do programu Zakládání skupin výrobců, není objektivně skupinou výrobců (nemá alespoň dva členy), která by dosahovala roční obchodovatelné produkce společným uváděním zemědělských komodit na trh v hodnotě nejméně 3.000.000,-Kč, nebo neplní podmínku nejméně 5 členů. Konstatoval, že v daném případě nemohlo dojít k naplnění účelu a smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. a nařízení Rady č. 1257/1999. Vzhledem k tomu, že účelem tohoto opatření je nejen vytvoření větších obchodních celků, ale i vytvoření reálných obchodních vztahů za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, nelze naplnit účel opatření v případě, že má skupina výrobců pouze jednoho člena, jako je to v tomto případě. Obchodní vztahy mezi obchodní společností a jejím jediným společníkem, nelze považovat za reálné obchodní vztahy, které by objektivně splňovaly požadavky na zvýšení konkurenceschopnosti na trhu a zajištění společného odbytu. Vzhledem k výše uvedenému rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále uvedl, že pokud jde o úvahy, týkající se výkladu možnosti připuštění i jednočlenné obchodní společnosti do programu Zakládání skupin výrobců, takový postup by zcela neodůvodněně zakládal nerovnost mezi stejnými skupinami osob, tj. mezi osobami podnikajícími jako právnická osoba založená jediným společníkem (s.r.o.) a osobami podnikajícími jako osoba fyzická (evidovanými podle živnostenského zákona anebo podle zákona o zemědělství) a nepřichází proto v úvahu. V tomto směru se právní názor (postup) učiněný žalovaným v napadeném rozhodnutí jeví jako jediným opodstatněným a vystihujícím smysl předmětu právní úpravy sledované nařízením vlády č. 655/2004 Sb., tj. společný odbyt produkce členů obchodní společnosti nebo družstva. Poskytnutí dotace jakékoliv jednočlenné obchodní společnosti podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. by bylo neoprávněným vynakládáním finančních prostředků na opatření rozvoje venkova, které jsou spolufinancovatelné z prostředků EU (EAGGF, EAFRD), což by v konečném důsledku mohlo reálně způsobit neposkytnutí nebo snížení objemu finančních prostředků z EU pro Českou republiku. Z tohoto důvodu žalovaný postupuje vůči všem nezákonně zařazeným jednočlenným obchodním společnostem stejným způsobem. K tomu odkázal na čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 a poukázal na postup jednotlivých členských států EU, které přijaly opatření dle zmiňovaného článku 33d nařízení Rady č. 1257/1999, tj. států Polska, Maďarska, Malty a Lotyšska. Uvedl, že z programového dokumentu Polska vyplývá, že skupina zemědělských výrobců pro účely společného odbytu v Polsku může provozovat činnost jako podnikatel s právní subjektivitou, který se skládá ze členů, podílníků nebo akcionářů, kteří jsou nazýváni členy skupiny. Žádný z nich nesmí mít více než 20% hlasů během valného shromáždění nebo shromáždění partnerů. Program rozvoje venkova Malty zahrnuje skupiny výrobců, které mají minimálně 5 členů a jsou registrováni jako farmáři v IACS nebo ve skupině regulace potravin a veterinářství. V Maďarsku je skupina

výrobce definována jako družstvo nebo společnost s ručením omezeným s minimálním počtem členů 15 a se stanoveným ročním obratem, minimálně 300 mil.HUF. Program rozvoje venkova Lotyšska stanoví, že skupinou výrobců může být družstvo zaměřené na zemědělské služby s minimálním počtem 3 členů. V současné době probíhá novelizace národního předpisu, který předpokládá minimální počet členů 5. Všechny programy rozvoje venkova v uvedených státech byly projednány a odsouhlaseny na výboru STAR 25 členskými státy v roce 2004. Z toho vyplývá, že i tyto členské státy na základě stejného nařízení Rady č. 1257/999 vždy stanovují ve svých dokumentech podmínku minimálního počtu členů skupiny výrobců a nelze akceptovat jednočlenné seskupení producentů. Konečně odkázal i na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp.zn.: 7 Ca 298/2008, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí, kterým byl jiný účastník řízení vyřazen z programu Zakládání skupin výrobců, protože nesplnil podmínku více společníků právnické osoby.

V replice ze dne 6.4.2009 žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného se nese ve stejném duchu jako napadené rozhodnutí, a to ve zpochybnění žalobcova zařazení do programu Zakládání skupin výrobců. Tato argumentace je však nepřipadná. Žalobce byl do programu Zakládání skupin výrobců zařazen pravomocným a dosud platným správním rozhodnutím a jeho správnost a platnost již není možné zpochybnit (přinejmenším z důvodu presumpce jeho legality při dodržování zásady legitimního očekávání adresáta tohoto rozhodnutí). Zopakoval, že stanovení podmínek pro zařazení žadatele do programu Zakládání skupin výrobců je plně v kompetenci zákonodárství členského státu a není nijak upraveno právem ES. Poukázal na čl. 33d odst. 2 nařízení Rady č. 1257/1999, ze kterého vyvozoval, že je na členských státech a jejich vnitrostátní právní úpravě, jakým subjektům bude podpora dle nařízení Rady č. 1257/1999 poskytnuta. ČR se rozhodla, že podporu poskytne obchodním společnostem nebo družstvům, která budou zařazena do programu Zakládání skupin výrobců. Právní úprava jiný členských zemí je tak pro posouzení nároku žalobce naprosto bezpředmětná a žalobce nerozumí, proč na ní žalovaný odkazoval. Stejně tak žalobce nerozuměl odkazu žalovaného na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp.zn.: 7 Ca 298/2008, kterým byl jiný subjekt vyřazen z programu Zakládání skupin výrobců. Žaloba, podaná žalobcem, nesměruje proti rozhodnutí o zařazení, respektive vyřazení z tohoto programu. Žalobce je v programu zařazen a nikdo jej z programu nevyřadil.

Ve vyjádření ze dne 22.3.2010 žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn.: 1 As 87/2009, a sp.zn.: 9 As 67/2009.

V replice ze dne 25.5.2010 žalobce setrval na svých předchozích sděleních. Poukázal na to, že žalovaným zmíněná rozhodnutí se týkají zcela jiné situace. Postup žalovaného a jeho snaha zpochybnit platné a pravomocné rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Žalobce od zařazení do programu Zakládání skupin výrobců legitimně očekával, že po splnění dalších podmínek ust. § 5 odst. 1 písm. b) až f) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. bude jeho žádosti vyhověno. K tomu odkázal na nálezy Ústavního soudu sp.zn.: I. ÚS 185/04, podle kterého legitimní očekávání nepůsobí mezi subjekty soukromého práva, nýbrž jde o ústavně garantované základní právo, které působí ve vztahu stěžovatele vůči státní moci, zavazuje povinnost poskytnout ochranu takového legitimního očekávání cestou interpretace a aplikace příslušných norem jednoduchého práva. Pokud správní orgán žalobce jednou do programu zařadil a ujistil tak žalobce, že podmínky pro zařazení do programu splňuje, nemůže v budoucnu své rozhodnutí a stanoviska zpochybňovat a zkoumat, zda v době, kdy žadatel o zařazení do programu žádal a jeho žádosti bylo vyhověno, splňoval příslušné podmínky pro zařazení do programu. Takový postup je pak rovněž v příkrém rozporu se zásadou právní jistoty a legality pravomocných, platných a dosud nerušených správních

rozhodnutí, jakož i se zásadou legitimního očekávání, která je vlastní i právu ES. K tomu odkázal na nálezný Ústavního soudu sp.zn.: III. ÚS 457/07, podle kterého právní a demokratický stát musí být založen na důvěře jednotlivce v akty veřejné moci, neboť bez důvěry by nebyl výkon veřejné moci v demokratickém státě možný. Závěrem pak poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.6.2009, č.j.: 4 As 38/2008-97 a tvrdil, že se jedná o zcela obdobnou situaci a správní orgány měly pro posuzování žádosti o dotace zkoumat, zda žalobce splnil podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., což žalobce prokázal předložením pravomocného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3.2.2006, č.j.: SZIF/2006/0028691.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle čl. 33d odst. 1 nařízení Rady č. 1257/1999 je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupením producentů, která mají za cíl:

- a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu;
- b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky
- c) velkoodběratelům a stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost.

Podle odst. 2 podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství.

Podle ust. § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., toto nařízení upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity (dále jen „skupina výrobců“), do programu pro zakládání skupin výrobců (dále jen „program“) a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti (dále jen „dotace“).

Podle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., se pro účely tohoto nařízení skupinou výrobců rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.

Podle ust. § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., Státní zemědělský intervenční fond (dále jen "Fond") zařadí skupinu výrobců do programu na základě její žádosti doručené Fondu (dále jen "žádost o zařazení"), jestliže tato skupina výrobců

- a) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000 Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů skupiny výrobců (dále jen "člen"),
- b) vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006.

Podle ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., dotace za příslušný kalendářní rok se poskytne skupině výrobců na základě žádosti (§ 6), jestliže tato skupina výrobců

- a) byla zařazena do programu do 31. prosince 2006,

- b) zajišťuje odbyt příslušné zemědělské komodity, uvedené v příloze k tomuto nařízení,
- c) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů,
- d) nakupuje příslušnou zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze k tomuto nařízení, od třetí osoby pouze
 1. pokud množství této zemědělské komodity nepřesáhne 10 % objemu celkové obchodované produkce zemědělské komodity od členů za příslušný kalendářní rok, nebo
 2. v případě splnění povinnosti dodavatelských závazků za svého člena, který nesplnil tyto závazky, pro něj vyplývající ze společenské smlouvy, stanov nebo smluv o vyšší objemu obchodované produkce,
- e) všichni členové jsou podnikajícími fyzickými nebo právnickými osobami, které produkují alespoň 1 zemědělskou komoditu uvedenou v příloze k tomuto nařízení, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců, za kterou má být této skupině výrobců vyplacena dotace,
- f) všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci zemědělské komodity prostřednictvím skupiny výrobců, pro kterou má být skupině výrobců vyplacena dotace.

Soud o věci uvažil takto:

K námitce, ve které žalobce vytýká žalovanému, že se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami, soud uvádí, že žalobce neuvedl, jakými odvolacími námitkami se žalovaný řádně nevypořádal. Věcí soudu pak není, aby jakýmkoliv způsobem na námitky žalobce usuzoval, či je dovozoval. Protože tak žalobce nesplnili svojí povinnost stanovenou s.r.s., formulovat žalobní bod způsobem umožňující soudní přezkum, soud tuto námitku zamítl.

Tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí, žádné ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které žalobce nesplnil. Tvzení žalovaného, že neplní podmínku ust. § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je nepřezkoumatelné. Žalobce splnil všechny podmínky stanovené nařízením vlády č. 655/2004 Sb. Nařízením vlády č. 655/2004 Sb. není skupina výrobců blíže definována, když v § 1 vymezuje toliko předmět právní úpravy. Co je skupina výrobců definuje § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Žádné ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb., nestanoví, že obchodní společnost nebo družstvo musí mít nejméně dva členy. Ze systematiky jednotlivých ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb. vyplývá, že podmínkou pro poskytnutí dotace je zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců. Žalobce je pravomocným rozhodnutím do uvedeného programu zařazen. Žalovaný pak nemůže toto rozhodnutí nijak zpochybnit a zkoumat, zda žalobce v době podání žádosti splňoval podmínky pro zařazení do programu Zakládání skupin výrobců. Opačným postup by byl v rozporu se zásadou právní jistoty a legality pravomocných rozhodnutí, jakož i se zásadou legitimního očekávání. Rovněž namítal, že odkaz žalovaného na Horizontální plán rozvoje je nepřipadný. Konečně tvrdil, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno ustanovení komunitárního práva, které by stanovilo, že skupina výrobců musí mít alespoň dva členy.

K uvedené námitce vyplynuly z předloženého správního spisu tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Rozhodnutím SZIF ze dne 13.12.2007, č.j.: SZIF/2007/0391385 byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2006 podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. V odůvodnění rozhodnutí SZIF uvedl, že do programu Zakládání skupin výrobců byl žalobce zařazen, přestože v době nabytí právní moci rozhodnutí SZIF byl obchodní společností s jedním společníkem. V ust. čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999, které je přímo aplikovatelným předpisem ES, jsou upraveny podmínky

pro poskytnutí podpory seskupení producentů, které mají za cíl mj. společně uvádět zboží na trh. Tento předpis společenství adaptuje nařízení vlády č. 655/2004 Sb. V § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je definován předmět úpravy, navazující na přímo aplikovatelný předpis společenství nařízení Rady č. 1257/1999, a to tak že nařízení vlády č. 655/2004 Sb. upravuje blíže podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. Pro skupiny výrobců, zajišťující společný odbyt zemědělské komodity, je zavedena legislativní zkratka „skupina výrobců“. Vymezením skupiny výrobců v rámci § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je pak určena právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Z výše uvedeného vyplývá, ať již s odkazem na jazykový popřípadě teologický výklad, že zařadit do programu Zakládání skupin výrobců a následně v rámci tohoto programu poskytnout podporu je možné pouze více subjektům, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo. Přestože tak žalobce byl zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, nesplnil podmínku společného odbytu zemědělské komodity členy skupiny výrobců, která je základní podmínkou pro poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 10.1.2008 odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě. O podaném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Soud neshledal námitky žalobce oprávněnými. Předně soud poukazuje na rozpor v žalobních námitkách, kdy žalobce na jedné straně tvrdí, že žalovaný neuvádí žádné ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které nesplnil. V protikladu s uvedenou námitkou však zároveň označuje tvrzení žalovaného, že neplní podmínku ust. § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., za nepřezkoumatelnou. K věci samé je třeba uvést, že dotační program Zakládání skupin výrobců vychází z nařízení Rady č. 1257/1999. Nařízení je v systému komunitárního práva bezprostředně závazným právním předpisem s přímým účinkem, což znamená, že je aplikovatelné přímo, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv jeho transpozice či inkorporace do vnitrostátního práva členského státu. Nařízení Rady č. 1257/1999 upravuje podporu poskytovanou seskupením producentů v čl. 33d, podle něhož je podpora poskytována pouze takovým *seskupením producentů*, která společně vyvíjejí činnost k dosažení cílů uvedených v odst. 1 pod písm. a) až c). Seskupení producentů musí být zároveň podle čl. 33d odst. 2 nařízení uznáno příslušnými orgány nových členských států dle vnitrostátního práva členského státu nebo práva Společenství. Protože nařízení Rady č. 1257/1999 stanoví pouze základní principy úpravy dotačního programu, bylo na jeho základě a za účelem konkretizace dotačního programu Zakládání skupiny výrobců vydáno nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Toto nařízení upravuje dva hlavní okruhy otázek, a to předpoklady pro zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců (§ 3) a podmínky, za nichž je podpora ve formě dotace subjektu poskytnuta (§ 5). Z výše uvedeného je zřejmé, že příjemcem dotace z programu pro zakládání skupin výrobců dle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., může být pouze ten subjekt, který vykazuje znaky seskupení producentů dle přímo aplikovatelného nařízení Rady č. 1257/1999. Jinými slovy řečeno, skupina výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb., musí korespondovat pojmu seskupení producentů podle přímo aplikovatelného nařízení Rady č. 1257/1999. Právní rámec pro vymezení pojmu *skupina výrobců* tedy tvoří jednak nařízení Rady č. 1257/1999 a dále nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Z čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 vyplývá, že seskupení producentů se skládá z *producentů* (užité množné číslo), kteří jsou *členy* tohoto seskupení, kteří mají *společně* uvádět zboží na trh a činit (*společně*) přípravy k prodeji, *centralizovat* prodej a (*společně*) dodávat velkoodběratelům a kteří si stanoví *společná* pravidla pro informace o produkci. Je tak evidentní, že *seskupení producentů* musí být tvořeno více subjekty (producenty); „seskupení“ jednoho producenta je zřejmý protimluv. Zcela v intencích nařízení Rady č. 1257/1999 vymezuje seskupení producentů též nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které pro ně v ust. § 1 zavádí legislativní zkratku „skupina výrobců“ a v § 2 písm. c) vymezuje podstatné

rysy tohoto seskupení. Podle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., může být skupinou výrobců jenom obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění *společného odbytu* příslušné zemědělské komodity. Jak v případě nařízení Rady č. 1257/1999, tak i v případě nařízení vlády č. 655/2004 Sb., je tedy nedílným znakem seskupení producentů, respektive skupiny výrobců *společně vyvíjená činnost*. Tento znak je u jednočlenné společnosti pojmově zcela vyloučen. K témuž závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2020 č.j. 1 As 87/2009 – 72, v němž uvedl, že to, „*jaké osoby lze podřadit pod pojem „skupina výrobců“, uvádí § 2 písm. c) vládního nařízení; jsou jimi obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Podstatné pro věc v tomto ohledu tedy je, že se musí jednat o skupinu výrobců, jimiž jsou obchodní společnost a nebo družstvo a současně musí být splněna podmínka, že jejich předmětem činnosti je zajištění společného odbytu určité zemědělské komodity. Má-li být předmětem činnosti takové právnické osoby zajištění společného odbytu, pak její obsah musí tvořit více prvků. Bylo by zřejmým protimluvem, aby předmětem činnosti jednočlenné společnosti byl společný odbyt zemědělské komodity. Již z pouhého významu slova „společný“ (kolektivní, hromadný) lze logickou úvahou vyložit, že se musí jednat o činnost či postup ve shodě více elementů.*“ Lze tak uzavřít, že společný odbyt zemědělské komodity, který je základním znakem činnosti *skupiny výrobců*, nemůže zajišťovat obchodní společnost s jediným společníkem. Dotace z programu Zakládání skupin výrobců může být v souladu s § 1 a § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/1999 Sb., poskytnuta pouze *skupině výrobců*. Žalobce jakožto obchodní společnost s jediným společníkem nelze z výše rozvedených důvodů pod tento pojem podřadit, stejně jako jej nelze podřadit pod pojem *seskupení producentů* ve smyslu nařízení Rady č. 1257/1999. Tyto závěry jsou pak v napadeném rozhodnutí a rozhodnutí SZIF zcela srozumitelně uvedeny, a to včetně odkazu na relevantní ustanovení nařízení Rady č. 1257/9999 a nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Na výše uvedeném nemůže nic změnit skutečnost, že žalobce je na základě rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3.2.2006, č.j.: SZIF/2006/0028691 pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců. Podmínka zařazení do programu Zakládání skupin výrobců dle ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je pouze jednou z nezbytných podmínek pro poskytnutí dotace, nejedná se však o podmínku postačující. Pro poskytnutí dotace podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je nezbytné splnění všech podmínek stanovených v ust. § 5 odst. 1 tohoto nařízení, zejména pak podmínky subjektu, kterému je dotace určena a jenž je uvedena v samotné uvazující větě § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Z uvedeného důvodu pak nelze považovat za oprávněnou i námitku, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou právní jistoty, legality pravomocných rozhodnutí, jakož i se zásadu legitimního očekávání. Tyto zásady jednak nezakládají nárok žalobce na poskytnutí dotace, především však nezabavují správní orgán I. stupně a žalovaného povinnosti zkoumat splnění podmínek pro poskytnutí dotace. Poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců je možné pouze v případě splnění podmínek stanovených v § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Pokud pak žalovaný poukazoval v napadeném rozhodnutí na Horizontální plán rozvoje venkova, činil tak, s ohledem na to, že jde o základní programový dokument pro poskytování podpory zemědělství a venkovskému prostoru z prostředků EU, ve snaze doložit oprávněnost svého závěru. Z tohoto hlediska pak nelze uvedený odkaz považovat za nepřipadný, a to přestože Horizontální plán rozvoje venkova není pramenem práva. S ohledem na shora uvedené nepovažuje soud námitky žalobce za oprávněné.

Z důvodu rozvedených shora neshledal soud žalobu žalobce důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.**

V Praze dne 17. září 2010

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie